

Հովհաննես Թումանյան

Քրիստոս հարյավ հրաշափառ...

Քրիստոս հարյավ հըրաշափառ,
Հարյավ աշխարքն էլ նորից,
Դու էլ, սե՛ր իմ, հարություն առ
Մոռացության խավարից:

Դու, որ ազատ միտքս ու հոգիս
Կախարդեցիր այնպես վաղ,
Հայտնվեցար խոստումներով
Եվ հեռացար անհապաղ:

Արի՛ դարձյալ, որ առանց քեզ

Կյանքը դառն է և անծուկ,
Քեզ կանչում եմ, որ նորոգես
Մեր վայելքը վաղանցուկ:

Հիշի՛ր, որ քեզ դեռ սիրում եմ,
Եվ այժմ, ընկած պատրանքից,

Ձեռքս, ահա, տարածում եմ
Ինձ ազատիր այս կյանքից:

Յատուկ Պոէմ

1890

Յաւուն Պոեմ